

Ու նորագաս
 Երկիրը մեր սովեսական.
 Որ՝ երէկի համասարած աւերին դէմ,
 Յաղթ ու հրպարս, արդ կը հեւա՛յ,
 Ասեղծագործ ոյժի թափովն համայնական.
 Որ՝ զերթ փիւնիկ՝
 Հուրին մէջէն Հոկտեմբերեան,
 Նորակենցա՛ղ ու երջանիկ,
 Կը սաւառնի դէպի գալիքն արփիական:
 Տար մեզ հոն, նա՛ւ...

Ն. ԿԱՏԱՐ

ԽՈՐՀՈՒՐԴԻՆ ՄԷՋ ԻՐԻԿՈՒԱՆ

Իրիկուան մէջ ծառերն ամէն պարտէզին
 Թեւասարած ծերունիներ են լոին,
 Որոնց ի տես իմ սա հոգիս մեծաւոր
 Կ'ըզայ անոնց մեծմութիւնն հեւսօրօր:

Ու բարձրացող աղօթքին մէջ ծառերուն
 Ես կ'ընդգզամ խաղաղութիւն մը անհուն,
 Խաղաղութիւնն հոգիներուն՝ որ հիմա
 Չայն կը հայցեն զերթ երկնի մանանայ...

Մինչ ծխնելոյզն հանդիպակաց գործասան
 Կ'արձակէ իր ծուխը վերջին, որ նման
 Բարձրադիր ու անեւած խոռո բուրվառի՝
 Իր յետին խունկն արդ կը վառէ, կ'սպառի...

Ու դեռ անդին՝ հազար երանգ՝ որ տակաւ
 Հորիզոնին կ'ընծայեն փալ մը անբաւ,
 Ու անոնց դէմ՝ տղայ մը որ երկիւղած՝
 Կ'աղօթէ լո՛ւռ, բացած հոգին առ Աստուած:

1947, Գահիրէ

ԴԱԻԻԹ ՇԱՀԼԱՄԵԱՆ